

NỖ AN ỦI KHÔNG CÙNG

(Tâm Bút)

□

Tại một khách sạn ở Nha Trang, thứ Bảy, Aug. 17, 2018, suốt buổi sáng, tôi ngồi làm việc nơi máy laptop, còn đưa em họ ngồi trên sàn phòng sắp xếp giùm vô số tác phẩm.

+ Mùa hè 2016, trong dự định mở “quán café đọc sách” với Hoàng Hà Giang ở Dalat, tôi đưa in lại tại Nha Trang rất nhiều mặt sách đã cho xuất bản ở Mỹ.

+ Mùa Noel 2016, dự định hồng, các tác phẩm được xếp nằm trong các thùng giấy, gửi tại một góc nhà bà Di.

+ Tháng 8 năm nay (2018), trở về Nha Trang, biết Di sắp bán nhà, tôi lại tiếp tục gửi các thùng sách qua nhà đưa em họ nhờ giữ. (Còn cây đàn piano âm thanh rất ấm dành riêng cho mười ngón tay anh Phùng Kim Ngọc thì tặng cho đứa cháu “nghèo” và lương thiện nhất trong họ Ngoại gia đình tôi).

Buổi hôm ấy, trong phòng khách sạn, vừa ngồi làm việc vừa liếc nhìn những quyển sách đầy màu sắc; Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, Nước Chảy Qua Cầu, Bi Kịch Một Nhà Văn, Nửa Hồn Thương Đau, Tài Hoa Mệnh Bạc, Viết Cho Người Đã Chết, Điệu Múa Cuối Cùng Của Con Thiên Nga .v.v... nằm la liệt trên sàn, chuẩn bị “chui” vào thùng dưới bàn tay nhanh nhẹn của cô em họ, tôi nói:

“Đó là những đứa con tinh thần của chị. Hai năm qua chúng bị chôn vùi trong các valises gửi ở nhà Di.”

Tôi cũng nói:

“Với ai thì chúng chỉ là những trang giấy vô tri, nhưng với chị, đó là những đứa con yêu dấu CÓ LINH HỒN THẬT SỰ. Chị thấy hối hận. Cứ ngại tiền cước rất nặng nên đành bỏ lại...”

Đột nhiên, từ góc giường nhìn ra phía toilette, tôi tưởng như có rất nhiều cặp mắt vô hình đang hướng về tôi với ánh nhìn van xin tha thiết. Lòng thót rung động dào dạt, tôi ngồi lặng hồi lâu, ý nghĩ xoay nhanh sang căn nhà Những Người Trăm Năm Cũ, đồng thời nghĩ đến số phận hẩm hiu trôi giạt của những đứa con trước mặt.... Tôi bật than nhỏ:

“Giá mà tiền cước nhẹ hơn một chút, chị đã đem chúng về Mỹ.”

Tức thì nghe cô em buông thông:

“Cái tâm chị lạnh quá, tin người quá, thấy ai hoạn nạn cũng giúp! Người tốt có mà người xấu cũng có. Với bản chất chị, để tiền trong túi thì cũng bị ‘chúng nạo’ cho hết mà thôi!”

Vậy là quyết định “PHẢI đem con về Mỹ”!

Tôi gọi ngay cho anh chàng vận chuyển ở Sài Gòn, lần về trước cũng đã qua công ty anh này mà gửi đi số lớn. Xong, bỏ bài viết dở dang, nhào xuống sàn, cùng cô em sắp xếp.

Cầm trên tay từng tác phẩm, mân mê từng cuốn sách, lật mặt trái mặt phải, vuốt ve cái bìa, ngắm nghía những trang ruột giấy trắng, bồi hồi nhớ lại ngày tháng nào đã cho thai nén rồi thành hình nên chúng, trái tim tôi thật ấm theo ý nghĩ:

“Những đứa con chào đời tại VN, bấy lâu lưu lạc, nay sẽ cùng về hiện hữu CẠNH BÊN những đứa chào đời tại Mỹ trong căn nhà Những Người Trăm Năm Cũ ở San Jose.” Điều này thật linh thiêng, khó thể giảng giải ra cho đủ bằng chữ nghĩa.

Bài Khai Bút đầu năm Canh Tý chỉ có vậy!

Hết!

[]

Trần Thị Bông Giấy

Đọc lại bài cũ và ghi xuống ý nghĩ mới lúc 10:10 đêm Chủ Nhật Dec. 20, 2020 tại San Jose).

[]

Bây giờ đã gần hết năm Canh Tý mới thấy sự ứng nghiệm của những gì xảy ra trong ngày Mồng Một Tết. Ngày đầu năm làm việc không nghỉ trên máy laptop và nẩy lòng xót thương cho những con chữ thế nào thì suốt cả năm tôi cũng làm việc và ĐƯỢC *xót thương trả lại* từ những con chữ thế ấy. Tôi viết rất dễ dàng. Những con chữ chen lấn nhau tuôn ra nơi bàn phím, đem cho tôi nỗi ấm lòng thật sự. Đại dịch Corona hay đại dịch bầu cử Tổng Thống Mỹ chẳng hề lay động được tôi. Cơm áo gạo tiền vẫn chỉ là “chuyện thường ngày ở Huyện”, quen thuộc quá rồi, không cần suy nghĩ nữa. Cái gì đến sẽ đến! Luôn cả tình cảm con cái tan vỡ cũng đành "mũ ni che tai" chẳng dám tỏ lộ chút ý kiến nào với con trai con gái, con dâu con rể. Đành một mình ôm vào lòng tất cả, thế mà lại khỏe!

Mãi rồi cũng xong theo với ý nghĩ: “*Văn Chương là cái Đẹp có một chỗ đứng rất cao so với những nhỏ nhen đố kỵ tầm thường của loài người.*” Tôi may mắn được ‘đứng gần’ với sự cao cả đó, xa khỏi mọi buồn phiền hằng ngày nhìn thấy. Thế là đã được Trời ban cho quá nhiều phúc đức rồi, chẳng mong gì hơn nữa!

[]

(Thư từ độc giả Đỗ Thị Xuân Mai (Paris, nhận sáng Dec. 21. 2020).

Ý nghĩa về chị tuần này:

“Chị yêu thích nhất là văn hào Dostoievski và trên hết là tác phẩm Crime and Punishment, nhà văn đã trải cuộc đời qua bao đắng cay sâu khổ. Crime and Punishment nói lên nỗi khổ lụy vô bờ của thân phận con người và lòng bao dung cũng cứu rỗi được nhau trong tận cùng thống khổ...”

Nhưng Dostoievski là đàn ông, được may mắn có người vợ thứ hai hết lòng yêu quý ông.

Khi người đàn ông sống cuộc đời nghệ sĩ, họ không khổ như đàn bà vì những người đàn bà của đời họ dù không hiểu họ sâu xa, vẫn có thể chấp nhận và hy sinh cho họ; còn phụ nữ như chị là nghệ sĩ, không thể tìm được hạnh phúc bên bất cứ người đàn ông nào vì đàn ông vốn ích kỷ và không có khả năng thấu hiểu tâm tư của người phụ nữ nghệ sĩ. Do đó chị phải chấp nhận đa khổ trong cô đơn hoàn toàn để có thể sáng tạo.

Điều khủng khiếp hơn là chị phải vong thân trong vực thăm tư tưởng và rong ruổi trên con đường định mệnh của riêng mình để sống, để thấy, để cảm nhận rồi sáng tạo... Cao quý hiếm hoi và lạ lùng độc đáo thay một người nghệ sĩ như chị! Thế mà người ta tìm trao giải nọ giải kia, nhất là Nobel chương cho những ai hờ Trời!”

-TTBG: *Em ơi, chị không mơ gì ngoài bốn chữ “bình thân tâm hồn”. Nhưng hình như điều này quá đắt giá với chị. Càng rối tâm tư, chị lại càng viết nhiều. Hoặc nói cách khác khi em thấy giọng văn chị đang bình thân thì có nghĩa rằng chị đang rất rối loạn mà chỉ các tác phẩm mới làm quân bình được thôi.*

(Dec. 21, 2020 một mùa Noel buồn thảm!)

□

Bây giờ đã gần hết năm Canh Tý mới thấy sự ứ